

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8Co/525/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1312214288
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1312214288.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpeného advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III, zo dňa 20. januára 2014, č.k. 9C 160/2012-44 v spojení s opravným uznesením zo dňa 16. apríla 2014 č.k. 9C 160/2012-74 a opravným uznesením zo dňa 28. mája 2014 č.k. 9C 160/2012-76, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e** .
Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom zamietol súd prvého stupňa návrh; ktorým sa navrhovateľ domáhal zaplatenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a odporcovi náhradu trov konania nepriznal. Vychádzal zo zistenia, že v exekučnom konaní vedenom pod spisovou značkou 36 Er 1644/2002 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010 a uznesením zo dňa 11. 04. 2011 bolo jeho návrhu vyhovené, v exekučnej veci pod spisovou značkou 34 Er 1750/2002 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010 a uznesením zo dňa 26. 08. 2011 súd jeho návrhu na zmenu exekútora nevyhovel, v exekučnom konaní pod spisovou značkou 34 Er 559/2003 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010 a súd uznesením zo dňa 07. 06. 2011 jeho návrhu vyhovel, v exekučnom konaní pod spisovou značkou 36 Er 197/ 2003 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010 a súd uznesením zo dňa 24. 06. 2011 jeho návrhu vyhovel, v exekučnom konaní pod spisovou značkou 36 Er 2068/2003 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 23. 11. 2010 a súd vyhovel jeho návrhu uznesením zo dňa 30. 06. 2011, v exekučnej veci pod spisovou značkou 34 Er 1935/2003 podal navrhovateľ ako oprávnený návrh na zmenu súdneho exekútora dňa 06. 10. 2010 a súd uznesením zo dňa 15. 03. 2011 jeho návrhu vyhovel. Takto ustálený skutkový stav veci posúdil po právnej stránke podľa § 3 ods. 1, písm. d/, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1,2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Konštatoval, že v danej veci navrhovateľ nepreukázal zodpovednosť odporcu za vznik škody keď čiastočne k oneskorenému vyhovaniu návrhom na zmenu exekútora došlo prevažne v dôsledku oneskoreného postúpenia exekučného spisu, a teda nie z viny konajúceho súdu. Poukázal na nečinnosť navrhovateľa, ktorý nevyužil žiadne zákonné prostriedky na to, aby zabránil škode ku vzniku ktorej podľa jeho tvrdenia, avšak ničím v konaní nepreukázaného, malo

dôjsť. Dospel k záveru, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno ani vo vzťahu k preukázaniu vzniku a výšky škody a ani príčinnej súvislosti medzi prípadným nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Navrhovateľom uplatňované sumy, ktoré mal použiť v súvislosti so správou pohľadávky, výkonov zamestnancov, informačného systému, administratívy, urgencyie, neboli v konaní ničím podložené, išlo len o všeobecné tvrdenia. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi ich náhradu nepriznal, nakoľko mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie dôvodiac tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Namietal, že v dôsledku procesného postupu prvostupňového súdu došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a súd prvého stupňa mu odňal možnosť konať pred súdom, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania a vec prejednal v jeho neprítomnosti, keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spojené s označenými dôvodmi. Zároveň namietal i porušenie jeho práva na zákonného sudcu, keď súd prvého stupňa vo veci konal a rozhodol napriek tomu, že už v návrhu na začatie konania ho upovedomil o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť, pričom na uvedenom nič nemení ani to, že krajský súd v uvedených skutočnostiach dôvody na vylúčenie sudcu nevzhladol. Mal za to, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva neobstojí, a preto podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Z uvedeného dôvodu nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym prejednávaním, v ktorom vykonáva úkony a rozhoduje vylúčený sudca. Argumentoval, že konečné meritórne rozhodnutie vo veci neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, proti ktorému pripustil odvolanie, a preto meritórne rozhodnutie vydané pred jeho rozhodnutím o podanom odvolaní proti uzneseniu o zamietnutí návrhu je predčasné. Vytýkal súdu prvého stupňa, že vec prejednal v jeho neprítomnosti napriek tomu, že trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ktoré však bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, čím došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a k odňatiu možnosti konať pred súdom. Ďalej uviedol, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich proti tvrdení. Namietal, že by bolo možné v danej veci rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a že si súd vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Vytýkal súdu prvého stupňa, že úplne ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla na udržiavanie a správu informačného systému a v tejto časti považoval rozhodnutie súdu prvého stupňa za nepreskúmateľné. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), keď právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. V konaní chcel predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo a nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnuť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Namietal, že súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného článkom 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v medziach dôvodov podaného odvolania, ktorými je viazaný, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo (§ 212 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

V posudzovanej veci vykonal súd prvého stupňa pre účely rozhodnutia vo veci samej všetko dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplataenia náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj na posúdenie opodstatnenosti tvrdení, ktoré uvádzal odporca na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.), zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, a na ich základe následne vyvodil aj správny právny záver, že v danej veci neboli naplnené zákonné podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú navrhovateľovi nesprávnym úradným postupom orgánu štátu, pričom na vec aplikoval zodpovedajúce ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (§ 1 ods. 1, písm. a/, § 3 ods. 1 písm. d/, § 4 ods. 1 písm. c/ , § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2), ktoré aj správne vyložil v súlade s ustálenou súdnou a výkladovou praxou a svoje úvahy, pre ktoré návrhu navrhovateľa nevyhovelo a neprihliadol tak na jeho námietky proti postupu Okresného súdu Bratislava III v namietaných exekučných veciach aj dostatočne v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, a preto možno odôvodnenie jeho rozhodnutia považovať za presvedčivé. Obsah odvolania navrhovateľa nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov súdu prvého stupňa z hľadiska ním uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní a uplatňovaných odvolacích dôvodov, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie vo veci samej. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že by konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo takou vadou, ktorá by mala za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú exekučným súdom v občianskom (exekučnom) súdnom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého musia byť súčasné splnenie tri podmienky, a to : 1/ existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, resp. nemajetkovej ujmy vzniknutej na osobnostných právach poškodeného, 2/ nezákonné rozhodnutie alebo nesprávny úradný postup orgánu štátu a 3/ príčinná súvislosť medzi škodou (nemajetkovou ujmov) a nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Odvolačný súd konštatuje, že exekučný súd v namietaných exekučných konaniach nerozhodol o žiadosti navrhovateľa o zmenu súdneho exekútora po uplynutí zákonnej lehoty 30 dní v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku, keď v danej veci exekučný súd nebol lehotou podľa § 44 Exekučného poriadku viazaný, nakoľko pre posúdenie otázky dodržania lehoty 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora je; s poukazom na ust. § 238 Exekučného poriadku; rozhodujúce znenie citovaného ustanovenia platného a účinného v čase začatia exekučného konania; ktoré sa začali v týchto prípadoch v roku 2002, kedy zákon lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora na základe žiadosti oprávneného neurčoval; a teda exekučný súd v daných veciach nemohol o zmene súdneho exekútora rozhodnúť až po uplynutí zákonnej lehoty.

V preskúmvanej veci je správny záver súdu prvého stupňa, že navrhovateľ v konaní nepreukázal vznik škody a nemajetkovej ujmy, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce vznik skutočnej škody a samotný paušálny výpočet údajných nákladov spojených s uplatnením práv vyplývajúcich mu z exekučného titulu v predmetnom exekučnom konaní vznik škody; tak ako to správne konštatoval i súd prvého stupňa; nepreukazuje. Na uvedenom závere nemôže nič zmeniť ani argumentácia navrhovateľa, že nemohol pred rozhodnutím súdu predložiť znalecký posudok preukazujúci vznik tvrdenej majetkovej škody, keď mal od podania návrhu dostatok času a príležitostí predložiť, prípadne aspoň označiť dôkazy, na preukázanie vzniku škody.

Prvostupňový súd dospel k správne záveru i v tom, že navrhovateľ v preskúmvanej veci nepreukázal ani existenciu príčinnej súvislosti medzi údajným vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, nakoľko z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by navrhovateľovi ním tvrdené náklady (vznik ktorých ani nepreukázal) nevznikli, ak by exekučný súd o žiadosti na zmenu súdneho exekútora rozhodol skôr.

Odvolačný súd sa rovnako stotožnil so záverom prvostupňového súdu, že navrhovateľ v konaní nepreukázal splnenie predpokladov pre priznanie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, keď nepreukázal žiadne konkrétne okolnosti, resp. následky nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktoré by jej priznanie umožňovali, resp. odôvodňovali.

Námietku navrhovateľa, že mu súd prvého stupňa odňal možnosť konať pred súdom tým, že vec prejednal a vo veci rozhodol na pojednávaní dňa 20.01.2014 v jeho neprítomnosti, odvolací súd považuje za nedôvodnú a účelovú, keďže navrhovateľ, resp. jeho právny zástupca, boli na toto pojednávanie riadne predvolaní, pojednávania sa nezúčastnili a ani nepožiadali o jeho odročenie. Za danej procesnej situácie nemožno súdu prvého stupňa vytýkať porušenie § 101 ods. 2 O.s.p. Prejednanie a rozhodnutie veci v neprítomnosti navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, nemal v danom konaní za následok odňatie mu možnosti konať pred súdom. Súd prvého stupňa vytvoril navrhovateľovi, resp. jeho právnomu zástupcovi, procesnú možnosť zúčastniť sa na pojednávaní a na ňom realizovať procesné právo účastníka konania na prerokovanie veci v jeho prítomnosti (vyjadriť sa k veci, k výsledkom dokazovania a k vykonaným dôkazom), táto procesná možnosť nebola navrhovateľom využitá.

Neodôvodnená je aj námietka navrhovateľa, že vo veci bolo meritórne rozhodnuté hoci nebolo právoplatne rozhodnuté o jeho návrhu prerušenie konania, keďže takýto procesný návrh v danej veci ním nebol podaný.

Nedôvodná je tiež odvolacia námietka navrhovateľa, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o jeho námietke zaujatosti v preskúmvanej veci; uplatnenej v podanom návrhu na začatie konania; už bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným súdom.

So zreteľom na uvedené možno uzavrieť, že súd prvého stupňa správne posúdil a uplatnil zodpovednosť účastníkov konania za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver založený na konštatovaní o neunesení dôkazného bremena navrhovateľom vo vzťahu k preukázaniu ním tvrdenej majetkovej škody a uplatňovanej výške nemajetkovej ujmy; ktorý má dostatočnú oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania; je v súlade s platnou právnou úpravou a postup súdu prvého stupňa, na základe ktorého k tomuto záveru dospel, zodpovedá kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo navrhovateľovi umožnené realizáciou jeho procesných práv navrhovať dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu účastníkov konania vo vzťahu k meritu veci.

Súdu prvého stupňa teda nemožno vytknúť žiadne procesné pochybenie a ani pochybenie pri skutkovom a právnom posúdení nároku navrhovateľa na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom exekučného súdu v namietaných exekučných konaniach na Okresnom súde Bratislava III, pričom ani v odvolaní navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali odlišné právne posúdenie tejto otázky odvolacím súdom.

Pokiaľ navrhovateľ namietal nepreskúmateľnosť rozsudku súdu prvého stupňa, poukazuje odvolací súd na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje relevantné a podstatné dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol, a v rozsahu dostatočne potrebnom, aby proti týmto záverom súdu prvého stupňa mohol navrhovateľ náležite skutkovo, a najmä právne argumentovať, a preto v tejto súvislosti bolo zachované základné právo navrhovateľa na spravodlivý súdny proces a nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom; napadnutý rozsudok nebol nepreskúmateľný do tej miery, že by ho nebolo možné v odvolacom konaní preskúmať z hľadiska správnosti zaujatých právnych záverov.

Nad rámec uvedeného odvolací súd považuje za potrebné poznamenať, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03).

Odvolací súd tak nepovažoval námietky navrhovateľa uvádzané v odvolaní za dôvodné a za stavu, keď súd prvého stupňa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a riadne vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a správne vec posúdil aj po právnej stránke, navrhovateľom uplatnené odvolacie dôvody nemohli obstáť.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, vrátane súvisiaceho, odvolacími dôvodmi osobitne nenapadnutého, výroku o náhrade trov konania, ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 O.s.p. v spojení s § 142 ods.1 O.s.p., a úspešnému odporcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko nepodal v odvolacom konaní návrh na rozhodnutie o povinnosti nahradiť mu trovy odvolacieho konania podľa § 151 ods. 1 vety prvej O.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.